

men, træffe bestemmelse om en ny foranstaltning, medmindre retten anser den tidligere foranstaltning for tilstrækkelig.

Afsnit II

De enkelte foranstaltninger

Kapitel 25

Advarsel

Til § 125

Den foreslåede bestemmelse, der omhandler den første (og mildeste) foranstaltning på sanktionsstigen, giver retten mulighed for at idømme tiltalte en advarsel i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er af særlig ringe grovhed, og navnlig når gerningsmanden ikke tidligere er idømt foranstaltning.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit XV, kap. 3.2.

Til § 126

Efter bestemmelsen skal en advarsel meddeles den dømte af retten, og retten skal samtidig skrive i dommen, at sagen er afsluttet på denne måde. En advarsel forudsætter, at den tiltalte er fundet skyldig, jf. den foreslåede bestemmelse i § 118, jf. § 119, stk. 1, og en opretholdelse af adgangen til at indbringe afgørelsen (både skyldspørgsmålet og fastsættelsen af foranstaltning) for højere ret nødvendiggør derfor, at advarslen gives ved dom og ikke ved, at advarslen noteres i retsbogen.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit XV, kap. 3.2.

Kapitel 26

Bøde

Til § 127

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* kan bøde anvendes i de tilfælde, hvor en mere indgribende foranstaltning ikke er nødvendig. Det følger dog samtidig af foranstaltningens placering på sanktionsstigen, at retten på grundlag af en vurdering i overensstemmelse med de i § 121 indeholdte principper for foranstaltningsvalget ikke skønner, at sagen kan afgøres med en advarsel.

Med hensyn til den forudsatte fremtidige anvendelse af bødeforanstaltningen bemærkes, at bøde som selvstændig kriminalretlig foranstaltning efter kommissionens opfattelse anvendes i for vidt omfang på nuværende tidspunkt, og at dette navnlig skyldes mangel på alternative og mere hensigtsmæssige foranstalt-

ninger. Det forudsættes derfor, at brugen af bøde vil blive begrænset i takt med den udbygning af foranstaltningssystemet i øvrigt, herunder især kriminalforsorgens tilsynsvirksomhed, som foreslås, jf. nærmere betænkningens afsnit XVI, kap. 3.2.3. og kap. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at bøde kan idømmes som tillægsforanstaltning til andre foranstaltninger, navnlig når tiltalte ved lovovertrædelsen har opnået eller tilsigtet at opnå økonomisk vinding for sig selv eller andre.

Bestemmelsen, der ikke findes i den gældende kriminallov, er udformet med inspiration fra straffelovens § 50, stk. 2, men med den forskel, at anvendelse af bøde som tillægsforanstaltning ikke er begrænset til sager, hvor tiltalte har opnået eller tilsigtet at opnå en økonomisk vinding, jf. ordene »navnlig«. Det vil i princippet også være muligt at anvende bøde som tillægsforanstaltning i tilfælde, hvor den tiltalte ikke har tilstræbt nogen berigelse ved forbrydelsen, f.eks. i voldssager, men dette forudsættes dog kun at forekomme undtagelsesvis.

Bøde som tillægsforanstaltning vil kunne anvendes i kombination med både de almindelige foranstaltningstyper i den foreslåede § 119, stk. 1, og i forbindelse med de særlige foranstaltninger, der er angivet i § 119, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* indeholder nærmere retningslinjer for fastsættelsen af bødens størrelse. Efter bestemmelsen skal der således tages hensyn til gerningsmandens betalingsevne og tillige den fortjeneste, som gerningsmanden har opnået eller tilsigtet at opnå ved lovovertrædelsen. Bestemmelsen svarer til dels til kriminallovens § 90, stk. 2.

Det foreslåede *stk. 4*, hvorefter bøder tilfaldt statskassen, medmindre andet er bestemt i den øvrige lovgivning, svarer til kriminallovens § 90, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til kommissionens overvejelser og forslag med hensyn til bøde i betænkningens afsnit XV, kap. 4.2.

Til § 128

Bestemmelserne i § 128 svarer med enkelte ændringer af redaktionel karakter til de gældende regler i kriminallovens § 91.

Efter det foreslåede *stk. 5* skal der ved fastsættelsen af anstaltsopholdets varighed efter *stk. 4* tages hensyn til størrelsen af det skyldige beløb. Hvis beløbet ikke overstiger 10.000 kr., kan anstaltsanbringelse i mere end 10 dage ikke anvendes, og der kan i intet tilfælde træffes bestemmelse om anbringelse i mere end 60 dage. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i kriminallovens § 91, stk. 4, 2.-4. pkt., idet der dog